

a střední školy. Nejčastějšími partnery pro tvorbu minimálního preventivního programu jsou pedagogicko-psychologické poradny, Policie ČR, neziskové organizace a příslušné orgány státní správy a samosprávy.

Dalšího vzdělávání zaměřeného na prevenci rizikového chování se v období posledních tří školních roků zúčastnili vyučující ve více než čtyřech pětinách základních škol a devíti desetinách středních škol. Do projektů na podporu aktivit v oblasti prevence rizikového chování se zapojil již menší podíl škol (necelá čtvrtina mateřských, polovina základních a více než polovina středních škol).

Školním metodikem prevence je ve středních školách častěji proškolený specialista, v základních školách se ve větší míře jedná o pedagogického pracovníka, který neabsolvoval specializační studium pro metodiky prevence. V 15 % základních i středních škol je funkce školního metodika prevence kumulována v jedné osobě s funkcí výchovného poradce. V prevenci hrají důležitou roli také rodiče žáků. Ti jsou nejčastěji o prevenci informováni v rámci třídních schůzek, základní školy ve srovnání se středními školami ve větší míře využívají neformální setkávání a zapojují rodiče do aktivit školy.

Školním klimatem se zabývá okolo devíti desetin základních a středních škol, nejčastěji jednou ročně prostřednictvím vlastního hodnocení. Externí instituce za tímto účelem využívá přibližně 14 % škol.

Celkově lze konstatovat, že největší pozornost podpoře zdraví a rozvoji zdravého životního stylu je věnována v mateřských školách a ve středních školách převažuje spíše orientace na prevenci rizikového chování.